

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M Ě N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Vinařství pod Martinkou s.r.o.**, se sídlem Brno, Francouzská 375/41, zastoupený JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Kyjov, Žižkova 791, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. SZPI/AF728-13/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. SZPI/AF728-13/2013, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno předcházející prvostupňové rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce,

inspektorátu v Brně, ze dne 3.5.2013, č.j. SZPI/AA787-438/2013. Žalobce se podanou žalobou rovněž domáhá zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Napadeným rozhodnutím (spolu s prvostupňovým rozhodnutím) bylo rozhodnuto tak, že víno Sylvánské zelené, jakostní víno s přívlastkem pozdní sběr, šarže č. 1222, nelze uvést do oběhu jako jakostní víno s přívlastkem, neboť žádost o jeho zařazení neobsahovala zákonem stanovené požadavky (§ 26 odst. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“, a dále že vína Ryzlink rýnský, jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů, šarže č. 1223, Sauvignon, jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů, šarže č. 1224, Tramín červený, jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů, šarže č. 1225, Pálava/Veltlínské zelené, jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů, šarže č. 1226, CLARET, Cabernet Moravia, jakostní víno s přívlastkem pozdní sběr, šarže č. 1227, CLARET, Frankovka, jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů, šarže č. 1228, a Chardonnay, jakostní víno s přívlastkem pozdní sběr, šarže č. 1229, nevyhověla požadavkům, které stanoví § 26 odst. 4 písm. a) zákona o vinohradnictví a vinařství a § 12 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství (dále jen „vyhláška č. 323/2004 Sb.“), neboť nebyla odebrána takovým způsobem, aby byla reprezentativní pro celou šarži vína předkládanou k zařazení, a žádost o jejich zařazení neobsahovala náležitosti, které stanoví § 26 odst. 3 písm. g) a h) zákona o vinohradnictví a vinařství.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž poukazoval zejména na nezákonný postup prvostupňového orgánu a na skutečnost, že není patrné, kde byla předmětná vína odebrána a jakým způsobem byly vzorky zabezpečeny před možnou manipulací. Žalovaný odvolání zamítl; věcně se ztotožnil se závěry obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Žalobce poukazuje na skutečnost, že ve výroku napadeného i prvostupňového rozhodnutí absentuje uvedení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno.

Žalobce dále namítá nezákonný procesní postup před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalobce argumentuje v tom směru, že podle § 26 odst. 8 zákona o vinohradnictví a vinařství rozhodne-li správní orgán o uvádění vína do oběhu, musí rozhodnout i o jeho zařazení. Podle žalobce nebylo možno rozhodnout ve smyslu „nelze uvést do oběhu jako jakostní víno“ a „nevyhovělo požadavkům“.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by jeho žádost o zatřídění neobsahovala náležitosti, jež jsou stanoveny zákonem o vinohradnictví a vinařství, a odvolává se na Doklad o kontrole č. D009-70394/13 ze dne 12.4.2013, kde se na straně 3 v odst. 3 uvádí, že byla podána kompletní žádost.

Žalobce dále namítá, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uváděn pouze selektovaný stav průběhu řízení, přičemž tu absentuje údaj o tom, že dne 7.3.2013 proběhlo hodnocení vín, podle jehož výsledku všechna vína vyhověla vyjma jednoho, které bylo sestupněno.

Žalobce také namítá, že poukazoval na osobní spory, které měl s ing. P., avšak žalovaný se touto jeho argumentací nezabýval; i z toho dovozuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce poukazuje i na to, že mezi ním a ing. P. proběhla neformální komunikace, což žalovaný popřel.

Žalobce rovněž podle své argumentace až do 19.4.2013 nebyl správním orgánem seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, konkrétně s výsledky senzorického hodnocení vín komisí pro zatřídování vín ze dne 7.3.2013. Žalobce tu poukazuje na neobvyklý postup – předání dílčích vzorků C k ověření identity do laboratoře správního orgánu, přitom z připojených protokolů o zkoušce nelze zjistit, jaké víno bylo do laboratoře dodáno, kde byly vzorky odebrány a jak byla zajištěna nemožnost manipulace se vzorky.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na závěrech prezentovaných v napadeném rozhodnutí, jednotlivé body žalobní argumentace odmítá a žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že ve výrocích obou po sobě následujících rozhodnutí není uveden odkaz na ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno.

V tom mu dává zdejší soud zapravdu, nejde však o vadu, jež by činila napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Výrok napadeného rozhodnutí v kombinaci s výrokem rozhodnutí prvostupňového se jeví jako jednoznačný. V prvostupňovém rozhodnutí bylo rozhodnuto zjevně tak, že víno Sylvánské zelené, jakostní víno s přívlastkem pozdní sběr, šarže č. 1222, nelze uvést do oběhu jako jakostní víno s přívlastkem z toho důvodu, že žádost o jeho zařazení neobsahovala zákonem stanovené požadavky, a že další vína uvedená ve výrokové části tohoto rozhodnutí nevyhověla požadavkům podle zákona o vinohradnictví a vinařství a vyhlášky č. 323/2004 Sb., neboť nebyla odebrána takovým způsobem, aby byla reprezentativní pro celou šarži vína předkládanou k zařazení, a žádost o jejich zařazení neobsahovala všechny náležitosti. Pokud pak jde o rozhodnutí napadené, z něj se jasně podává, o jakém podání bylo rozhodováno (odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí) a jak bylo rozhodnuto (odvolání se zamítá). Z obou postupně vydaných rozhodnutí je tak jasně seznatelné, jakým způsobem bylo v žalobcově věci rozhodnuto. Nadto výroky obou postupně vydaných rozhodnutí korespondují s obsahem jejich odůvodnění. Pouhým neuvedením odkazu na příslušná ustanovení správního řádu nemohlo dojít k založení nepřezkoumatelnosti napadeného či jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. V této části tedy žaloba není důvodná.

Další část žalobní argumentace je založena na tvrzení, podle něhož poté, co je konstatováno, že lze uvést vína do oběhu, nelze již rozhodnout dle § 26 zákona o vinohradnictví a vinařství jinak než o zařazení vína. Tato argumentace je nosným bodem žalobní argumentace. Ani tu nedává zdejší soud žalobci zapravdu.

Podle § 26 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství podléhá zařazení vína a) jakostní víno, b) jakostní víno s přívlastkem, c) jakostní šumivé víno stanovené oblasti, d) aromatické jakostní šumivé víno stanovené oblasti, e) pěstitelský sekt, f) jakostní perlivé víno, g) jakostní likérové víno, pokud je vyrobeno z vinných hroznů sklizených ve vinařské oblasti Morava nebo ve vinařské oblasti Čechy a nebylo zařazené podle § 23 zákona o vinohradnictví a vinařství. Podle § 26 odst. 2 téhož zákona žádost o zařazení vína uvedeného v § 26 odstavci 1 tohoto zákona musí před jeho uvedením do oběhu podat výrobce vždy na celou šarži, která je uvedena v žádosti. Náležitosti žádosti jsou stanoveny v § 26 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství, podle něhož žádost o zařazení vína obsahuje kromě náležitostí stanovených správním řádem a) identifikační číslo osoby, b) obchodní označení vína určeného k zařazení, popřípadě uvedení roku sklizně vinných hroznů a názvu odrůdy, případně odrůd, c) množství zařazovaného vína v litrech, d) označení všech nádob, ve kterých je víno příslušné šarže, uvedené v žádosti o zařazení vína, skladováno v době odběru vzorků vína, nebo počet naplněných lahví a místo jejich uložení v době odběru vzorků zařazovaného vína, e) vinařskou oblast, případně vinařskou podoblast, ze které víno pochází, f) označení šarže, g) požadované zařazení vína; u vína s přívlastkem druh a číslo dokladu, kterým byl ověřen původ, cukernatost a hmotnost, popřípadě odrůda nebo

směs odrůd anebo napadení ušlechtilou plísní šedou *Botrytis cinerea* P. vinných hroznů, z nichž bylo víno vyrobeno, h) obchodní označení vína již dříve zaříděného, které bylo použito k výrobě vína uvedeného v žádosti, dále jeho šarži, množství v litrech a evidenční číslo jakosti.

Podle § 26 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství před podáním žádosti o zařídění vína výrobce a) *provede odběr vzorků vína* za účelem provedení rozboru vína; po odběru vzorků již nelze toto víno scelovat, ani s ním provádět žádné jiné technologické nebo enologické postupy nebo ošetření, s výjimkou těch, které vyžaduje obvyklá péče o víno, a b) *zajistí na svoje náklady rozbor vína v akreditované laboratoři* (dále jen „laboratoř“) akreditovanými metodami stanovenými pro rozbor vína právními předpisy. Podle § 26 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství po doručení výsledků rozboru vína z laboratoře podá výrobce žádost podle odstavce 3 inspekci (prvostupňovému orgánu); k žádosti přiloží a) výsledky rozboru vína z laboratoře na jednotlivé šarže vína podle předpisů Evropské unie, b) doklad o zaplacení správního poplatku podle zvláštního právního předpisu. Podle § 26 odst. 8 zákona o vinohradnictví a vinařství inspekce provede hodnocení vína a poté rozhodne, zda toto víno lze *uvést do oběhu*. Pokud toto víno lze uvést do oběhu, inspekce rozhodne o *jeho zařídění*. U jakostního vína a jakostního vína s přívlastkem je součástí zařídění i uvedení příslušného druhu.

Podle § 26 odst. 12 zákona o vinohradnictví a vinařství prováděcí právní předpis stanoví způsob odběru a velikost vzorků vín uvedených v § 26 odstavci 1 téhož zákona a přípustné odchylky od výsledků rozboru z laboratoře. Podle § 12 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb. se odběr vzorků vína podle § 26 odst. 4 zákona o vinohradnictví a vinařství provádí tak, že se odebere a) dílčí vzorek A pro potřebu rozboru z laboratoře - jedna láhev o minimálním objemu 1 litr, u vína již nalahvovaného tolik lahví, aby jejich celkový objem činil nejméně 1 litr, b) dílčí vzorek B pro smyslové hodnocení vína - jedna láhev o minimálním objemu 0,5 litru, u vína již nalahvovaného tolik lahví, aby jejich celkový objem činil nejméně 0,5 litru, c) dílčí vzorek C k uložení jako referenční vzorek u inspekce k případnému prověření výsledků rozborů z laboratoře nebo k ověření identity zaříděvané šarže vína nebo jako záložní vzorek ke smyslovému hodnocení vína v případě, že by byl dílčí vzorek B nevyhovující po korku - jedna láhev o minimálním objemu 1 litr, u vína již nalahvovaného tolik lahví, aby jejich celkový objem činil nejméně 1 litr. Podle § 12 odst. 2 vyhlášky č. 323/2004 Sb. předkládané dílčí vzorky vína A, B a C musí být odebrány takovým způsobem, aby byly reprezentativní pro celou šarži vína předkládanou k zařídění.

Z výše uvedeného tedy především vyplývá, že žádost o zařídění vína se vztahuje na celou šarži vína. Za tímto účelem jsou odebrány tři vzorky vína, z nichž vzorek A je určen pro laboratorní zhodnocení, vzorek B je určen pro senzorické hodnocení a vzorek C je vzorkem referenčním. Každý z těchto vzorků musí přitom

zastupovat totožnou šarži toho vína, jež je předkládáno k zařídění. Poté je rozhodováno o tom, zda lze vína uvést do oběhu. Pakliže správní orgán dospěje k závěru, že toto víno lze uvést do oběhu, následně rozhoduje o jeho zařídění.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 5.3.2013 byla žalobcem podána žádost o zařídění výše specifikovaných vín, jehož přílohu tvořily protokoly o zkoušce o analytickém rozboru vína. Dne 8.3.2013 byl žalobce seznámen s výsledky senzorického hodnocení vína komisí prvostupňového správního orgánu č. 28/13 ze dne 7.3.2013 a byla mu stanovena lhůta tří pracovních dnů k vyjádření. Dále dne 19.4.2013 bylo žalobci oznámeno rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí. Součástí správního spisu se tak staly protokoly o zkoušce č. O001-70355/13/A01 až O001-70355/13/A08. Dne 26.4.2013 bylo žalobci oznámeno další rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí. V tomto případě se jednalo doklad o kontrole č. D009-70394/13 ze dne 12.4.2013, včetně jeho přílohy - evidenční knihy a fotodokumentace dílčích vzorků C předmětných vín ze dne 8.3.2013. Ještě téhož dne byl žalobce vyzván k doplnění žádosti o zařídění vína ze dne 5.3.2013 s odůvodněním, že bylo zjištěno, že žalobce předmětná vína vyrobil z vín, která již komisí hodnocena byla a dne 15.2.2013 bylo rozhodnuto o jejich zařídění. Součástí správního spisu je i vyjádření žalobce k této výzvě, kde uvádí, že tuto žádost nedoplní, neboť je perfektní, a kde se odvolává doklad o kontrole č. D009-70394/13 ze dne 12.4.2013, v němž se podle žalobce uvádí, že žádost byla již dne 5.3.2013 kompletní.

Pokud jde o otázku, zda byl prvostupňový orgán poté, co předmětné vzorky vín prošly senzorickým hodnocením, oprávněn vydat rozhodnutí o tom, že tato vína nelze uvést do oběhu, pak s ohledem na § 26 odst. 8 zákona o vinohradnictví a vinařství musí zdejší soud dospět k závěru, že skutečnost, že komise pro zařídování vín předložená vína posoudí jako vyhovující a dle senzorického testu je „schválí“, sama o sobě nevylučuje odlišný závěr správního orgánu v rozhodnutí o zařídění.

Posouzení komisí je podkladem rozhodnutí inspekce (prvostupňového orgánu). Rozhodnutí o zařídění vína i rozhodnutí o uvedení vína do oběhu předchází správní řízení. Na správní řízení se aplikuje správní řád (§ 26 odst. 3 zákona o vinohradnictví a vinařství). Základní zásadou, jíž se prvostupňový správní orgán (i žalovaný) musel řídit, je zásada materiální pravdy podle § 3 správního řádu, podle níž nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podkladem pro rozhodnutí tedy mohou být i jiné dokumenty, než ty, které jsou výslovně uvedeny v zákoně (tu tedy podaná žádost, protokoly o zkoušce o analytickém rozboru vína a výsledky senzorického hodnocení vína komisí).

Jestliže tedy § 26 odst. 8 zákona o vinohradnictví a vinařství stanoví pravidlo, podle něhož *inspekce* (coby prvostupňový orgán) *provede hodnocení vína a poté*

rozhodne, zda toto víno lze uvést do oběhu, a na něj navazující pravidlo, podle něhož pokud toto víno lze uvést do oběhu, inspekce rozhodne o jeho zařídění, pak rozhodnout o zařídění vína lze pouze za předpokladu, že je rozhodnuto o tom, že víno lze uvést do oběhu. Konstrukce, kterou automaticky dovozuje žalobce ohledně nutného zařídění vína poté, co je komisí pro zařídování vín po senzorickém testu schváleno, z uvedeného ustanovení neplyne. Pokud by tedy v rámci správního řízení (na základě souboru všech podkladů) bylo zjištěno, že vzorky vína a žádost nesplňovala zákonné náležitosti, mohlo být vydáno rozhodnutí, jehož výrok by se „odlišoval“ od závěru komise pro zařídování vín coby jednoho z podkladů rozhodnutí. V této otázce tedy zdejší soud žalobci zapravdu nedává.

Nutně navazující otázkou tedy je, zda „odlišný“ závěr byl učiněn v posuzované věci na základě shromážděných podkladů rozhodnutí oprávněně. Zodpovězení této otázky souvisí s dalším bodem žalobní argumentace, podle něhož žalobcova žádost o zařídění vína byla v době podání kompletní.

Žalobci bylo prvostupňovým orgánem vytýkáno, že předmětná vína byla vyrobena z vín, která komisí pro hodnocení a zařídování vín již hodnocena byla – a byla pro ně vydána i příslušná rozhodnutí o zařídění vín, avšak tato skutečnost nebyla v žádosti vyznačena. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl vyzván, aby doplnil pole „*Opakovaně zařídované víno: původní evidenční č. jakosti a č. ověření*“. Této výzvě žalobce nevyhověl. Samotné údaje v evidenčních knihách, z nichž má podle žalovaného vyplývat, že tato vína již v minulosti zaříděna byla, žalobce nezpochybnuje; nečinil tak ani v žalobě, ani při jednání, které u zdejšího soudu ve věci proběhlo.

Nemůže obstát argument žalobce, že závěr o tom, že byla podána kompletní žádost, plyne z dokladu o kontrole č. D009-70394/13 ze dne 12.4.2013. Poznámka v tomto směru, již je doklad opatřen, nemůže být pokládána za určující závěr ohledně úplnosti podané žádosti, už z toho důvodu, že samotná kontrola se k úplnosti podané žádosti nemohla vyjadřovat, nadto v době, kdy kontrola probíhala, nemusela být (a v posuzované věci zjevně ani nebyla) skutečnost, že žalobce podal žádost pro již zaříděná vína, prvostupňovému orgánu známa. Výzva k doplnění žádosti o zařídění vína s odůvodněním, že bylo zjištěno, že žalobce předmětná vína vyrobil z vín, která již komisí hodnocena byla, navazovala na kontrolu dne 12.4.2013.

Žalobce v této souvislosti namítal odklon žalovaného (a prvostupňového orgánu) od předchozí správní praxe a tvrdil, že v minulosti prvostupňový orgán postupoval tak, že poté, co víno bylo komisí pro zařídování vín po senzorickém testu schváleno, docházelo k jeho automatickému zařídění. Argumentuje též porušením vnitřních předpisů žalovaného (jednacího řádu komise pro zařídování vín řádu), které takový postup předvídají. Odlišná předchozí správní praxe žalovaného není zdejšímu soudu známa, žalovaný ji za srovnatelných skutkových okolností vylučuje a žalobce,

přestože ji tvrdil, ji ani v žalobě, ani u jednání soudu nikterak nekonkretizoval. Zdejší soud je navíc toho názoru, že i kdyby praxe automatického zařídění vína po schválení v senzorickém testu byla obecně obvyklá, nic nemohlo prvostupňovému orgánu bránit, aby o zařídění nerozhodl, pokud v dalším průběhu řízení (poté, co víno prošlo senzorickým testem) vyvstaly pochybnosti ohledně splnění podmínek pro zařídění. Ty skutečně mohly vyvstat v souvislosti s opakovanou žádostí žalobce o zařídění ve vztahu k vínům týchž odrůd v průběhu jednoho měsíce v období únor – březen 2013. Postup prvostupňového orgánu tedy nejen neporušuje pravidla podle § 26 zákona o vinohradnictví a vinařství a podle vyhlášky č. 323/2004 Sb., nýbrž respektuje také pravidlo o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, podle § 3 správního řádu. Tímto pravidlem se prvostupňový orgán musel řídit v průběhu celého správního řízení a podle zdejšího soudu to také činil.

Dále žalobce namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí nebyl popsán ucelený průběh řízení; podle žalobce tu chyběla informace, že dne 7.3.2013 proběhlo hodnocení vín, kterému vyhověla všechna hodnocená vína vyjma jediného. Zdejší soud je toho názoru, že ačkoli tato skutečnost není skutečně zachycena v textu prvostupňového rozhodnutí, informace o hodnocení vín je součástí správního spisu a ze žalobcovy argumentace vyplývá, že žalobce byl s touto skutečností prokazatelně seznámen. Jestliže tuto skutečnost prvostupňový orgán nepokládal za nosný důvod svého rozhodnutí, a proto ji nezmiňoval, jestliže tím nebyla žalobci „zatajena“, jestliže nyní nezůstala utajena ani před zdejším soudem (v napadeném druhostupňovém rozhodnutí, které je předmětem přezkumu zdejším soudem, se tato informace již objevuje) a jestliže nyní žalobce jasně neuvádí, v čem se jej neuvedené této skutečnosti v prvostupňovém rozhodnutí mělo dotknout, a ani zdejší soud žádný negativní dopad neuvedení této skutečnosti na práva žalobce nedovozuje, nejde o vadu, jež by se mohla projevit v (ne)přezkoumatelnosti nebo dokonce v (ne)zákonnosti rozhodování prvostupňového správního orgánu a žalovaného.

Žalobce také tvrdí, že namítal podjatost úřední osoby ing. P. a dovozoval, že tato jeho námitka zůstala nevypořádána. Ze správního spisu plyne, že správní řízení bylo zahájeno dne 5.3.2013. O tom, že ing. P. je úřední osobou, která věc u prvostupňového orgánu administruje, věděl žalobce již ode dne 8.3.2013, kdy mu byla doručena písemnost podepsaná ing. P. coby „tajemníkem komise“. Žalobce proti této osobě poprvé vystupuje až ve svém vyjádření ze dne 29.4.2013 tak, že „...Vzhledem k výše uvedenému a zcela zjevnému dlouhotrvajícímu nezákonnému postupu Ing. P. B., za němž stojí nepochybně i negativní osobní vztahy Ing. P. B. vůči účastníkovi řízení, a ze strany ředitele inspektorátu v Brně nejsou činěny žádné kroky ke sjednání nápravy, je účastník řízení nucen celou věc předat k prošetření kanceláři ministra zemědělství....“ To lze vnímat jednak jako formu stížnosti na dosavadní postup této úřední osoby v průběhu správního řízení a avízo předání věci Ministerstvu zemědělství (to samo o sobě není otázkou podjatosti), jednak jako avízo údajných negativních osobních vztahů této úřední osoby a žalobce. Pokud však má být námitka podjatosti

ing. P. opřena o tyto údajné negativní osobní vztahy a z ničeho neplyne, že by tyto vztahy vznikly až v průběhu správního řízení (resp. po 8.3.2013), pak prvostupňový správní orgán a následně i žalovaný postupovali správně, pokud k takto dne 29.4.2013 koncipovanému avízu údajných negativních osobních vztahů nepřihlíželi. Podle § 14 odst. 2 věty první správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Podle § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu k námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Věděl-li tedy žalobce o údajných negativních vztazích s ing. P., pak měl tuto skutečnost ve smyslu možné podjatosti prvostupňovému správnímu orgánu avizovat bez zbytečného odkladu po dni 8.3.2013. Neučinil-li tak, pak dostatečnou oporou k postupu žalovaného, který k žalobcově argumentaci v jeho vyjádření ze dne 29.4.2013 skutečně zjevně nepřihlížel, je pravidlo podle § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu. Ani tu tedy není žaloba důvodná.

Pokud žalobce namítá, že došlo mezi ním a ing. P. k neformální komunikaci, tato námitka nebyla v žalobě naplněna žádným obsahem. Snažil-li se žalobce u jednání tuto námitku upřesnit v tom směru, že ing. P. s jednatelem žalobce neformálně (telefonicky) komunikoval v průběhu správního řízení, namísto písemné, řádně zdokumentované komunikace (jejím založením do správního spisu), pak tuto skutečnost žalobce stavěl do souvislosti se vzájemnými antipatiemi jednatele žalobce a ing. P., když z toho dovozoval, že „*to, co bylo takto vykomunikováno, nebylo dodrženo*“. To však, měl-li to být důsledek dřívějších negativních osobních vztahů, mohlo být předmětem řádně (a včas) uplatněné námítky podjatosti, což nebylo, jak je shora uvedeno. Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti, tu soud odkazuje na stranu 16 napadeného rozhodnutí, kde se žalobce dostatečným způsobem s touto argumentací vypořádal.

Jestliže žalobce dále namítá možnost manipulace se vzorky, ani tu nelze dovodit důvodnost žaloby. Podle § 12 odst. 1 vyhlášky č. 323/2004 Sb. se pro účely zařídění vína odebírají tři vzorky, z nichž vzorek C je referenční a může sloužit právě k účelům ověření. Vzorek byl takto i odebrán. Pokud jde o totožnost vzorků C a vzorků vína, jež byly skutečně předloženy ke zkoušce, pak identifikační údaje z protokolu o zkoušce týkající se jednotlivých vín se shodují. Dále jsou součástí spisu vedle těchto protokolů z akreditované laboratoře i fotografie vzorků, kde jsou rovněž uvedeny tytéž identifikační údaje jako v žádosti. Žádné okolnosti, jež by vzbuzovaly pochybnosti v tom směru, že se vzorky bylo manipulováno, ze spisu neplynou. Pokud žalobce tvrdí, že k manipulaci došlo, musel by za toho stavu přednést především konkrétní tvrzení, z něhož by pochybnosti o manipulaci mohly plynout. Nic konkrétního ohledně možné manipulace však žalobce netvrdil, logicky tak nemohl na podporu jakýchkoli konkrétních tvrzení navrhnout konkrétní dokazování. Má-li pochybnost ohledně možné manipulace pramenit z toho, že fotodokumentace vzorků byla pořízena až ve fázi předání laboratoři, nikoli jejich přebírání prvostupňovým orgánem, pak žádné ustanovení žádného právního předpisu prvostupňovému orgánu neukládalo, aby

pořizoval fotografie (a nemohlo mu tedy ani ukládat, v jakém okamžiku je má pořizovat). Pouhý okamžik pořízení fotodokumentace, resp. její nepořízení k určitému okamžiku, tedy nezakládá ani nezákonnost postupu prvostupňového orgánu (a následně žalovaného), ani nemůže být podkládán za reálně způsobilý vyvolat pochybnosti ohledně možné manipulace se vzorky.

Pokud jde o žalobní argumentaci ohledně nezapečetěných lahví, pak ani jejich nezapečetění nemůže přivodit důvodnost žaloby. Napadené rozhodnutí se této otázce podrobně věnuje na str. 16 – 19, přitom tam obsaženým dílčím závěrem žalovaného nelze ničeho podstatného vytknout. Zdejší soud přezkoumává zákonnost postupu správních orgánů, které ve věci rozhodovaly, a tedy je podstatné, zda tento postup proběhl v souladu s § 26 zákona o vinohradnictví a vinařství a s § 12 vyhlášky č. 323/2004 Sb. Rozpor s tam uvedenými pravidly zdejší soud nedovozuje, ostatně ani žalobce porušení žádného tam konkrétně obsaženého pravidla v této souvislosti nenamítá.

Za tohoto stavu nebylo třeba dokazovat žalobcem navrhaným výsledkem svědků; postup ve správním řízení je dokumentován obsahem správního spisu a otázky vzájemných antipatií jednatele žalobce a ing. P. mohly být předmětem řádně (a včas) uplatněné námitky podjatosti, jak je shora uvedeno.

V. Závěr

Zdejší soud tedy neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by měl přihlédnout z úřední povinnosti. Ze shora uvedených důvodů tedy byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšným, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému proti žalobci, zdejší soud má však za to, že mu žádné náklady přesahující jeho běžné náklady úřední činnosti nevznikly, a proto zdejší soud rozhodl tak, že žalovanému, byť procesně úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. listopadu 2014

David Raus
předseda senátu